

El doctor Proctor i les pólvores tirapets

Jo Nesbø

La boa Anna Conda es va despertar de sobte. Com cada nit, havia somiat que nedava amb la seva mare, contenta com un gínjol, a les aigües de l'Amazones, unes aigües esplèndides i calentones plenes de piranyes, cocodrils, serps verinoses i altres bons amics. Però una nit, tot d'una, es trobava atrapada en una xarxa, la treien de l'aigua i l'enviaven a un país on feia un fred que pelava. Un cop allà anava a parar a una botiga de mascotes fins que, un bon dia, un nen grassonet entrava a la botiga acompanyat de son pare. El pare del nen, que estava fet una fúria, li ensenyava al botiguer les marques d'una mossegada que el nen tenia en una mà. Al cap d'una estona el nen es fixava en la boa i aleshores, la mar de content, començava a assenyalar-la amb el dit. El nen no parava de cridar: «Anna Conda!». I allò, de fet, era el que més l'empipava de tot, perquè Anna Conda era nom de nena i ell era un nen. O, si més no, ell s'ho pensava.

A l'Anna Conda se'l van endur a un pis de Hosvseter i el van embotir en una gàbia. Per menjar li donaven una mena de boletes blanques i llefiscoses que tenien gust de peix, i el nen grassonet es passava el dia burxant-lo amb uns bastonets que feia passar entremig dels barrots de la gàbia. De tot allò ara devia fer més de trenta anys, però l'Anna Conda encara tenia uns malsons espantosos. Sovint es despertava sobresaltat i, si les anacondes suessin, segur que s'hauria despertat xop de suor i tot. Quan es va adonar que tot havia estat un malson i que no era al pis de Hovseter sinó en una claveguera fabulosa del centre d'Oslo, l'Anna Conda va sospirar alleujat.

Una nit, el nen grassonet es va deixar la gàbia oberta i l'Anna Conda va aconseguir escapar-se per una finestra del dormitori. Es va anar arrossegant pels baixants de l'edifici fins al carrer, i després de molt buscar i d'haver d'aguantar els xiscles d'un parell de senyores histèriques amb qui va ensopegar, l'Anna Conda va aconseguir arribar fins a un accés al clavegueram de la ciutat; la tapa no estava ben tancada. Aquella primera nit al clavegueram d'Oslo se l'havia passat cargolat en un racó; estava espantat com una mala cosa. Però li va passar de seguida, i l'endemà mateix ja s'havia posat a fer el que acostumen a fer les boes constrictor: escanyar animalons i cruspir-se'ls. I és que allà baix hi havia un munt de *rattus norvegicus*; també hi havia ratpenats i ratolins normal i corrents. Aquell clavegueram no era ben bé com l'Amazones, però tampoc no estava gens malament. De fet, l'altre dia s'havia cruspit un talpó i tot, un d'aquells que solen córrer per Mongòlia i altres països asiàtics.

Ara que s'havia fet gran, l'Anna Conda havia començat a saltar-se tot allò d'escanyar les preses abans de cruspir-se-les. Ara se les empassava directament i llestos, perquè trobava que era molt més fàcil. No cal dir que tot sovint es recordava de la mare, que solia dir-li que allò d'empassar-se la teca sense escanyar-la abans no feia gaire fi. Però, ben mirat, allà baix ningú no el veia.

Nesbø, Jo. *El doctor Proctor i les pólvores tirapets*. Barcelona: La Galera, 2013, 170-172.
Traduït per Meritxell Salvany